

[Aksel Larsen.]

ledes kræver snese af milliarder i udgifter på budgettet, investere hundreder af milliarder i genopbygningen af landets økonomi, der blev ødelagt af de tyske okkupanter, og samtidig parallelt hermed forøge sine væbnede styrker og udvide sin krigsindustri. Det er ikke svært at indse, at en sådan hovedløs politik ville have ført staten til bankerot. Attlee burde vide udfra sine egne erfaringer og fra De Forenede Staters erfaringer, at forøgelse af et lands væbnede styrker og feberagtig oprustning fører til udvidelse af krigsindustrien, til begrænsning af den civile industri, til standsning af de store civile anlæg, til forøgelse af skatterne, til forhøjelse af priserne på masseforbrugsvarerne.“

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, som sådan set holdt en mere homogen og kraftfuld tale til et forgæves forsvar for den atlantiske politik, end udenrigsministeren var i stand til, benyttede lejligheden til at oplæse socialdemokratiets mere eller mindre berømte 10 punkter. Ja, jeg kan jo ikke få tid til at kommentere de 10 punkter efter fortjeneste, men jeg vil tillade mig nogle korte kommentarer.

Det siges i disse 10 punkter, at enhver angrebshandling, med hvilke våben den end søges gennemført, og hvadenten den foretages åbent eller gennem støtte til borgerkrig i et andet land eller på anden måde, er en forbrydelse mod verdensfred og sikkerhed. Ja, der var engang, socialdemokratiet havde en delvis anden opfattelse. Det var, da fascisterne med støtte fra Hitler og Mussolini lavede oprør og krig i Spanien. Da besluttede den danske regering med det danske socialdemokrati i spidsen en ikke-interventionspolitik, der praktisk gik ud på, at man ikke forhindrede Tyskland og Italien i fortsat at støtte Franco, men at man derimod forhindrede Spaniens lovlige republikanske regering i at få støtte udefra. Da gennemførte man herhjemme en lovgivning, efter hvilken man straffede unge danske, som frivilligt rejste til Spanien for at kæmpe for demokratiets sag. Det gjorde man, ikke så længe efter at Hartvig Frisch på et møde i Studenterforeningen — jeg tror, det var i 1936 — i anledning af den truende fare for Hitlers indmarch i Østrig havde erklæret, at hvis Hitler marcherede mod Østrig, så måtte efter hans mening den østeuropæiske arbejderklasse marchere. Det var et klart udtryk for, at efter Hartvig Frischs daværende mening havde arbejderklassen pligt til at intervenere for at hjælpe

folket i et andet land mod at blive undertrykt.

Men siden er der kommet mere klarhed over det danske socialdemokratis politik, for den 27. maj i fjor deltog formanden for De samvirkende Fagforbund Eiler Jensen i et møde i Bruxelles, et møde i den såkaldte Faglige Internationale, hvor det blev vedtaget, at man skulle oprette en efterretningstjeneste i Sovjetunionen og i de folkedemokratiske lande, og direkte blev sagt — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„ICFTU bør gå endnu videre ved at forsøge at give opmuntring og hjælp til de demokratiske styrker i disse lande, som modstår eller med hjælp udefra kunne modvirke deres kommunistiske regeringer.“ De samvirkende Fagforbund er med til at finansiere denne såkaldte internationale efterretningstjeneste, hvis hovedopgave i henhold til beslutningen fra Bruxelles er at tilrettelægge en pålidelig efterretningstjeneste, om hvilken man i beslutningen siger, at

„dette arbejde er farligt og fortroligt og har karakter af sammensværgelse“. Hvis ikke det er indblanding i andre landes indre forhold med det formål at skabe borgerkrig, så ved jeg ikke, hvad det er. Socialdemokratiet mener altså, at sådan må man optræde i praksis. Beslutningen fra Bruxelles var jo hemmelig; det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har åbenbart glemt den, siden han nu med så stor frimodighed citerer socialdemokratiets officielle program med hensyn til, at man ikke må støtte oppositionelle kræfter i andre lande.

Man siger så smukt, at andre lande skal respektere De Forenede Nationers beslutninger. Men når man ved, hvor De Forenede Nationer er havnet, og hvordan flertallet ser ud der, er det ikke noget som helst andet end at rette sig efter, hvad De Forenede Staters regering vil.

Det siges her at Koreakonflikten må løses gennem forhandling og ikke gennem fortsat appel til våbnene, men det ærede medlem hr. Hans Hedtoft afslog jo forhandling om Koreakonflikten. Det siges, at overfor de ikke selvstyrende folk må der føres en politik, som tilsigter at skaffe dem national og politisk uafhængighed. Vi hører, hvordan man vil gennemføre det i praksis: Persien har besluttet at nationalisere olierigdommene i landet, og den demokratiske regering i England truer i den anledning Persien med krig. Man tilslutter sig i disse 10 punkter ubetinget det amerikanske program, at Amerika